

de zonde door Gods genade de overhand behoudt — zóó waarachtig bloeit het leven der kerk in het permanente opworstelen tegen en overwinnen van alles wat Christus tegenstaat en zijn Geest bedroeft. In dezen altijd volgehouden strijd en geschenken overwinning wordt de vrede met God en de vreugde in God geschenken en genoten. Zoo alleen!

C. V.

UIT DE SCHRIFT

De lastering van den Naam (V slot)

En zoo wie eenig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des menschen, het zal hem vergeven worden; maar zoo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige. Mattheus 12:32.

Dat tempelzware woord over de lastering tegen den Heiligen Geest mag niet worden losgemaakt uit het verband.

Wij zien 't hier immers duidelijk, dat deze zonde haar wieg vindt niet onder de werelddingen, maar bij het kerkvolk.

Christus' aangrijpende waarschuwing richt Hij tot de schare, die het wonder der genezing van den invaliden zoon van Abraham meegemaakt heeft, maar oogenblikkelijk onder de fluistercampagne van hun eerwaardige en vroede „Kerkelijke autoriteiten” gezet wordt: „Hij werpt de duivelen niet uit dan door Beëlzebul, den overste der duivelen”.

En Hij toont het Bondsvolk daarmee klaar en on-dubbelzinnig aan, dat dit ontzettende kwaad een ieder van hen bedreigt. En dat dit heel nauw Zijn Kerkvergaderend werk raakt.

Want in feite staan die scharen voor de keuze.

Aan den éénen kant lokken de Schriftgeleerden en Overpriesters: hier moet gij zijn, kinderen Abrahams! loopt onze synagoge toch niet voorbij! wordt toch geen schismatieken! laat u door dien Rabbi van Nazareth toch niet afvoeren van Jahweh, hij is een compagnon van den duivel! denkt er om, als ge naar hem hoort, en hem volgt, ge zult nooit in den schoot van Abraham aanliggen!

Aan den anderen kant verkondigt de Rabbi van Nazareth het Evangelie van het Koninkrijk Gods. En Hij doet het met macht, niet als de Schriftgeleerden. Hij lokt hen met Zijn warme liefde: „Komt allen tot Mij, die vermoeiden en belast zijt — Ik zal u rust geven — Mijn last is licht, en Mijn juk is zacht!”

Dat wil zeggen: hier komt het vraagstuk van de ware en de valsche Kerk in hun gezichtsveld. Want één van beide is waar, nu de Jeruzalemsche leidstleden hun infame lastering doen infiltreren onder de schare: „duivelswerk, die genezing, en die uitwerping van den boosen geest!” — ze hebben gelijk, maar dan staat in hun synagoge de kathedraal des HEEREN — of: het is Godslastering, maar dan moet ge volharden in uw belijdenis, nog maar vragenderwijze geuit: „Is Deze niet de Zoon van David?”

En nu wordt het haarscherp-ernstig, uw antwoord. In dit raam immers wordt „het spreken tegen den Zoon des menschen” „spreken tegen den Heiligen Geest”. Zonde met opgeheven hand. Lastering van den NAAM. Bedenkt dat wel, bondelingen. Ik heb daar straks dien stakker genezen. Misschien zijn er onder u, die in onzekerheid of in onwetendheid verkeerden, of Ik nu wel de Messias ben. Nu, die zonde, zelfs al wordt ze tot lastering, kan vergeven worden, nl. als men er zich niet moedwillig in verhardt, en tot schuldbelijden komt. Maar als ge meegaat met deze Farizeën, en dus Mijn werk, dat een onderdeel is van Mijn vergaderwerk, aan den duivel of zijn handlangers toeschrijft, dan is dit lastering tegen den Geest: ge tast de groote verlossingswerken des HEEREN aan. Ge zijt dan moedwillig en volstrekt tegen Mij. Ge verstróóit de kudde Gods. En dat is de onvergeeflijke zonde.....

Wordt het zoo niet volkomen begrijpelijk, dat onze vaders, pas ontkomen aan de boze verstrooiingskrachten in de Roomsche Kerk — verstrooiingskrachten, welke tot een kind der hel maken, tweemaal meer dan de verstrooiende kwade herders zelf — met kracht en klem den eisch des Heeren beleden hebben, dat een ieder schuldig is, zich te voegen, niet bij een instituut, waarvoor menschen de organisatie, en de regelen van leer, dienst en tucht hebben vastgesteld, maar bij de eenige catholieke Kerk, de heilige vergadering der ware Christgelovigen, die de Zone Gods Zich vergadert van het begin der wereld tot haar einde toe? In die confessie spraken onze vaders geloovig de Schrift na. Ze hebben ook gebedd voor dit woord van hun Eeuwigen Koning. Die zonder onderdanen niet zijn kan: „Wie met Mij niet is, die is tegen Mij — en wie met Mij niet vergadert, die verstróóit.....” gaven ze dezen tekst niet als Schriftbewijs bij de Artt. 27/29 van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis?

Zoo is dit woord brandend-actueel, in onze verlegende wereld, waarin God Zijn energie van dwaling zendt, opdat de menschen de leugen zouden gelooven. Neen, ik vergeet de situatie niet, en ik wil de proporties in het oog houden.

Ik beweer niet, dat ieder, die zich niet bij de ware Kerk voegt, de lastering tegen den Heiligen Geest pleegt.

Maar ik hoor mijn Eenigen Meester en Zaligmaker spreken.

En Zijn Woord is geladen met volstrekt ernst. En ik wil niet vergeten, dat Hij Zijn zware woorden over de lastering van den NAAM in verband zet met Zijn arbeid van Kerkvergadering. En ik herinner mij, dat, in Zijn Naam, aan de Hebreërs, dat is aan de geloovigen uit de Joden, die te Rome woonden, geschreven wordt het ernstig vermaan, dat in niemand van hen een boos, ongeloovig hart zij, om af te vallen van den levenden God¹⁾. En dat dit later in den brief²⁾ geaccentueerd wordt door die ontzaglijke woorden over de onmogelijkheid, hen, die afvallig worden, welbewust-afvallig, wederom te vernieuwen tot bekeering. En ik hoop, dat ik mijn leven lang beven zal voor de lastering tegen den NAAM.

Barthianen over Christelijk vereenigingsleven

Men stelt ons herhaaldelijk vragen over de positie, die door de Barthianen wordt ingenomen tegenover het christelijk vereenigingsleven. En het is goed, dat men zich ook in dezen wil geïnformeerd zien, want zij ondermijnen dit vereenigingsleven principieel.

Nu kan prof. dr G. C. van Niftrik op dit punt ons zelf wel informatie geven. Hij is volbloed Barthiaan, hoewel „niet voor de volle 100 pct.”, let maar op straks. Dat hij niet voor de volle 100 pct. Barthiaan is, dat is dus het bewijs, dat hij het voor de volle 100 pct. wel is; want het is 100 pct. Barthiaansch te leeren: het mag niet 100 pct. zijn.

Dat prof. v. Niftrik over deze zaak de pen opnam vond zijn aanleiding in een artikel van ds J. J. Buskes. Deze immers verwonderde zich er over, dat een „Barthiaan” lid kon zijn van de C.H.U. (Christelijke Historische Unie). Hoe is het mogelijk, dat uit het ook in Nederland neergelegde Barthiaansche ei een C.H.U.-kuiken is te voorschijn gekropen?! Ds Buskes — aldus prof. v. N. — is een hoffelijk man, hij zegt het dus niet, maar hij bedoelt het wel: „je moet toch eigenlijk een „kuiken” zijn, als je bij aanvaarding van Barth's theologie toch nog lid van de C.H.U. blijft!

Hierna komt de kwestie van de „onrust” ter tafel. Men weet, dat Barthianen het geloof „een onrustig ding” hebben leeren noemen: een mensch moet niet zoo zeker zijn, en vooral niet hiervan, dat God „met” hem is, dat hij God welgevallig kan zijn in eenig werk. Men gaat immers permanent uit van de tegenstelling tusschen goddelijk en menschelijk, tusschen God en de creatuur, tusschen Gods „wereld” en „onze wereld”. God „hebben” — dat kan niet.

Vandaar de eisch van principieele ONRUST.

Prof. v. Niftrik — we citeren hem steeds via „In de Waagschaal” — merkt dan ook op, dat ds Buskes wijst op het gevaar, dat je als „Barthiaan” te rustig in de P.v.d.A. zit. Maar — aldus prof. v. N. — ds Buskes schijnt het gevaar om als „Barthiaan” rustig in de C.H.U. te zitten nog grooter te vinden.

Op dat punt kan de hoogleraar evenwel ds Buskes in ieder geval gerust stellen. Hij zit niet rustig in de C.H.U. Dat had ds Buskes z.i. trouwens kunnen lezen in het eerste nummer van „Kerk en theologie”. Op blz. 29 schreef prof. v. N. (in een opstel: „Geloof en politiek”), dat er altijd distantie blijft tusschen het christen-zijn en het lidmaatschap van welke vereniging ook. Een christen, die voor de volle 100 pct. lid is van welke vereniging ook, is geen christen meer. Voor de volle 100 pct. kan ik alleen tot Gods kerk behoren.

Tot zoover voorloopig prof. v. N.

U verwondert zich? U denkt, dat een christen altijd maar een klein beginsel der gehoorzaamheid heeft? En U voegt in uw geest daaraan toe: dat dat dus niet alleen voor vereenigingen doch ook voor de kerk geldt? Maar U moet niet vergeten, dat hier sprake is van „Gods” kerk. Dat is altijd weer zoo'n ongrifbaar ding; en u moet er maar niet naar zoeken, want te vinden is zij toch niet. Over de vraag, wat „behooren tot” beteekent, moet u ook maar niet te lang tobben. Want u krijgt toch geen duidelijk antwoord. Wel is het zeker dat „behooren tot” iets anders beteekent wanneer het over een vereeniging gaat, dan wanneer het over „Gods kerk” loopt. Zoodat hier een beetje met woorden gespeeld wordt. En eigenlijk ook met „procenten”.

Maar keeren we tot de kwestie der vereenigingen terug. Hoe ziet een 100 pct. en dus niet 100 pct. Barthiaan de vereenigingen? Prof. v. N. verklaart zich diep er van overtuigd, dat een vereeniging altijd weer een bepaalde „waarde” met een romantisch, goddelijk aureool voorziet en schier onbemerkt in de afgederij terecht komt: men verheerlijkt en dient z.i. daar een bepaald neutrum, d.w.z. iets „onzijdigs”; het vaderland, de natio-

Want Paulus kon schrijven, in zalige ervaring, dat hem zijn „spreken tegen den Zoon des menschen” vergeven was: „mij, die tevoren een godslasteraar was, is barmhartigheid geschiedt, omdat ik het onwetende gedaan heb in ongeloovigheid”³⁾.

Maar de schrijver van den brief aan de Hebreërs vermaant, als met een snik in zijn stem, om het gruwelijk gevaar van de lastering tegen den NAAM:

„Want zoo wij WILLENS zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvingen hebben, zoo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden, maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden”⁴⁾.

Groningen.

J. SMELIK.

¹⁾ Hebr. 3:12.

²⁾ Hebr. 6:4-6.

³⁾ 1 Tim. 1:13.

⁴⁾ Hebr. 10:26, 27.

KERKELIJK LEVEN

nale eer, het geld, het gezag, den eigendom, of..... het socialisme. U ziet, dat een „isme” hier ook al als „neutrum” dienst kan doen; socialisme, barthianisme, hoedemakerianisme, neutralisme, enz. Prof. v. N. verklaart dan ook, steeds meer „begrip” te krijgen voor de „beslissing” van Hoedemaker, die op een gegeven oogenblik alle organisaties, de confessioneele vereeniging incclus, verliet om zijn geestelijke en kerkelijke positie zuiver te houden (is een „positie” dan geen „neutrum”? zouden we willen vragen). Prof. v. N. vindt: een vereeniging beteekent altijd een zekere dictatuur, de dictatuur van een bepaald beginsel, al of niet uit het Woord Gods afgeleid. Wat zich op het oogenblik in de studentenvereeniging S.S.R. afspeelt, schijnt hem als afschrikwekkend voorbeeld in dezen te mogen gelden. Neen, met rust zit hij niet in de C.H.U., niet in de Confessioneele Vereeniging, zelfs niet in de Ned. Hervormde Kerk.

Zoo ziet men: het is méénens met die onrust. Zóó meenens, dat de onrust van anderen, die b.v. in S.S.R. weer naar den gereformeerden grondslag willen vragen, rustig wordt veroordeeld. Het is zóó meenens, dat prof. v. N. even rustig wordt in het ón-rustig-zijn als hij ón-rustig werd in het rustig-zijn. Hij gaat „er naar staan”. Naar die rust in onrust, die onrust in rust. Dat zou óns óók overkomen.

Die typische houding is er niet alleen in betrekking tot metaphysische kwesties, maar ook in dingen van den dag. B.v. in de kwestie „Indonesië” (revolutie). Barthianen hebben geleerd: je moet geen houding aannemen; geen revolutionaire, maar ook geen anti-revolutionaire. Een houding is al te menschelijk: het is bekommernis niet om God, doch om een „neutrum”. Dus geen houding. Welnu, dat blijkt meenens te worden. Let maar op. In het Barthiaansche blad „In de Waagschaal” schreef ds L. Nieuwpoort een artikel over: „De machteloosheid der Synode”. In een onderschrift verklaarde toen ds Buskes, dat hij nog het liefste Nieuwpoort hoort, liever dan den altijd profetischen theoloog Strijd. Het Synodaal Getuigenis (van de Hervormde Synode) inzake Indonesië is noch naar den zin van Nieuwpoort, noch naar den zin van Buskes, noch naar den zin van Strijd. Ds Nieuwpoort verstoutte zich en zei: „Hier staat de kerk in de weg aan het Woord Gods”. Eigenlijk had de meerderheid zich moeten buigen onder het woord van de minderheid om dit te aanvaarden als waarlijk Gods Woord. Daartegenover komt nu prof. v. Niftrik eerlijk zeggen, dat dergelijke uitingen hem een gruwel zijn. Een paar regels verder bleek ds Nieuwpoort dan weer „wat bescheidener”, en sprak over „een gemeenschappelijke oordeelsvorming”. Dan valt er — zoo zegt prof. v. Niftrik — weer te praten. Wat hij echter onuitstaanbaar en onverdragelijk vindt, is dit, dat nu al sinds eenige jaren de hoofddogmaten van de P.v.d.A., met name inzake het Indonesische vraagstuk, als vanzelfsprekend gedekt worden met den eisch en de opdracht van het Woord Gods. Dat noemt hij doctrinair. En hij is er diep van overtuigd, dat dit wezenlijk in strijd is met de theologie van Barth, ook al heeft men het alleen maar schijnbaar doorslag gevende argument bij de hand, dat Barth ook socialist is. Barth — aldus prof. v. N. — weet beter dan ds Nieuwpoort, dat een menselijke beslissing in de een of andere concrete situatie een zeer relatieve beslissing is, die de rechtvaardiging zeer van noode heeft, zoodat de beslissing over de juistheid onzer houding en daad alleen door den Heiligen Geest gegeven kan worden.

Tot zoover van Niftrik. We begrijpen er niet veel van, vooral niet van die „rechtvaardiging” niet van den zondaar, doch van een beslissing. Wij gelooven niet, dat met zulk woordenspel iets overblijft van de „rechtvaardigmaking des zondaars door het geloof”. Overigens heeft prof. v. N. gelijk, als hij volhoudt: het